

[Csurka István ünnepi beszéde.](#) (hang)

Ma, Szent István napján, az államalapítót ünnepeljük. Akkor, amikor államunkat az idegenek szétrágják, és tönkre akarják tenni, nagyon fontos minden szó, minden tett, mert az életünkről van szó.

Szent István alakját, történelmi nagyságát sok oldalról megközelítette már a történelemtudomány, de abban valamennyien egyek, hogy államot alapított és ez az állam akármilyen viszontagságok között, akármennyire meggyengítve, ma is fennáll. Amikor Szent István előtt kb. 150 évvel a második hullámban, a második honfoglalás alkalmával eleink Árpád vezetésével ide megérkeztek, tudták, hogy hova jönnek és tudták azt is, hogy innen már nem lehet tovább menni. Arról azonban még kevés fogalmuk volt, hogy új ellenségekkel kell szembenézni, és a törzsi szövetségeknél erősebb államot kell szervezni, mert különben az új kihívásoknak nem felelhetnek meg. Ezért a felismerésért, amely össze lett kötve természetesen a kereszténység felvételével, egy új életforma kialakításával, Szent Istvánról a történelem legnagyobb alakjai között kell, nemcsak nekünk, ma-gyaroknak, hanem mindenkinek, aki a felismerések és a tettek szerint minősít egy-egy államférfit, megemlékezni. Mert az volt. A világ legnagyobb gondolkodói között is helytállt. Egy történelmi alakot mindig az a felismerés és annak a felismerésnek a megvalósítása minősít a legjobban, amely egyes-egyedül az ő nevéhez fűződik. Ez Szent István. Észrevette, hogy a Nyugattal neki barátkoznia kell, de az ellenség is a Nyugat. A Római Birodalom helyén létrejött a Német-római Császárság, és ha ettől nem tudja megvédeni államát, ha nem tud olyan szervezettséget adni a magyarságának, ami erre az önvédelemre képes, elbukik. Keletről jöttek hullámok később is, veszélyeztették az ország fennmaradását, de az igazi veszélyek erre a Kárpát-medencére akkor, és aztán később is, sokszor Nyugatról leselkedtek.

Mindezt azért is mondtam el, mert ehhez nagyon hasonló korszakváltás van most is, csak kevesen ismerik fel. Miért érkeztünk el korszakváltáshoz? Azért, mert az a három óriási tragédia, amelyet a magyarság a 20. században átélt, elszenvedett és túlélte, összegződik abban, ami ma történik. Erről sem szoktak nyílt szóval beszélni. Az első tragédia Trianon, amelyet megelőzött a Károlyi Mihály-féle kloákakiömlés, amit őszirózsás forradalomnak mernek nevezni, és aztán a százharminchárom napos kommün, amelynek minden vezetője, egy kivételével, zsidó volt. Ezek nélkül a trianoni tragédia úgy, ahogy megtörtént, nem következett volna be. Sokáig úgy látszott, hogy a magyarság ezt a csonkolást nem éli túl - túlélte. Aztán elvesztettük a II. világháborút is, de hamar talpra álltunk, és ránk borult egy szovjet diktatúra, amely alól 1956-ban kiverekedtük magunkat, de csak kis időre. A második tragédia ez volt. Hogy ezt a forradalmat vérbe fojtották, végeredményben nyugati félrenézéssel, ha nem is segítséggel. A Nyugattól csak annyit kaptunk, és ezért köszönetet is mondunk, hogy 250 ezer menekültünket tisztességesen befogadta. Az azonban, ami az 1956-os tragédiából és a tragédia után következett, sokkal nehezebben volt túlélhető, mint a trianoni tragédia. Trianon az egész nemzetet érte, területeket és embereket, de nem sújtotta villámlásként agyon a lelkeket. A Kádár-rendszer, amely az 1956-os tragédiára épült fel, a lelkeket tette tönkre, az összetartás szellemét, az öntudatot és a független tartást. A magyarság új túlélési technikát vezetett be

életében, és a 33 éves sötét korszakot valahogy mégiscsak túlélte, de lelki egészsége megcsappant. Ezután következett a 20. század harmadik és egyben utolsó tragédiája, beleilleszkedve ebbe a lélekrombolásba, amit a Kádár-rendszer végzett el, vagy kezdett meg rajtunk: a rendszerváltás sikertelensége. Ma már világosan látjuk, nem elég azt mondani, hogy nem volt rendszerváltás, mert valami volt, hanem ki kell mondani, hogy újabb nemzeti tragédia történt azzal, hogy a magyar népnek nem sikerült visszaadni a szabadságát, és egy törpe kisebbség, egy oligarcha réteg, amely részben a régi uralkodó rétegekből áll, telepedett az egész nemzetre, és a helyzet a nemzet sorsa fennmaradása, megmaradása szempontjából éppen a sikertelen, egyoldalú rendszerváltás következtében tragikusabbá és veszélyesebbé vált, mint valaha.

Hazánkat elnyelés fenyegeti! Egy, már csak részben magyar, zömében cigány és uralkodó rétegében zsidó országot akarnak csinálni belőle, és a magyarság tehetetlenül, tétlenül nézi ezt vezetői jóvoltából. Senki se meri ezeket a tényeket kimondani. Mindenki alakoskodik, nemcsak a vezetők és a politikusok, hanem az emberek többsége is. Sokan sopánkodnak, hogy kevesen vagyunk, mikor százezrek is voltak itt hívó szavunkra ugyanezen az ünnepen. Igen.

Kevesebben vagyunk. De vajon azért, mert nincs szavunk? Mert hazudtunk? Mert csalódást okoztunk azoknak, akik ide jöttek? Vagy azért, mert a magyarság kifárasztása, közönyössé tétele, az emberek elfordulása a saját sorsuktól, a vigyázástól, íme, hatott. Mi lennénk a felelősök, akik elsőként és állandóan ki merjük ezeket a tényeket mondani? Vagy azok a felelősök, akik mellébeszélnek és szolgálatába szegődnek, mint ez a kormány az idegenszívű külső hatalomnak, Izrael Államnak és Amerikának? Nem! Ők a felelősök, akik hagyják, hogy így történjenek a dolgok, hogy a nép ne értse meg, miről van szó. És aki ki meri mondani az igazságot, azt hallgattassák el.

Korszakváltás van azért is, éppen ezekben a hetekben és napokban, mert a világpolitikai helyzet - erről sem beszél senki - gyökeresen megváltozott. Nagyon egyszerű lenne szitkos szavakkal illetni Izraelt és a zsidókat, hogy el akarják venni hazánkat, de ha meglátjuk, hogy miről van szó, kiderül, hogy részben rájuk van kényszerítve ez. Valamikor nagy szenvedéllyel, és az arabok teljesen igazságtalan kiirtásával foglalták el maguknak Palesztinát, hogy ott cionista államot építsenek, ám kiderült, hogy egy arab tengerben élnek és nem tudnak annyi arabot kiirtani, ahány nem pótlódna azonnal. Ez az állam, akármilyen erős is Amerika, akármennyi pénzt áldoz is rá, fenntarthatatlan. Elkezdődött a világ újrafelosztása, de most nem Amerika előnyére. Szaakasvili grúz elnök rátámadt az oszét kisebbségre és meg akarta szerezni magának Dél-Oszétiát. Oroszország fittyet hányva Amerikára és az EU-ra, hülyét csinálva belőlük, bevonult Grúziába. Ilyen fordulat azóta, hogy a Szovjetunió összeomlott, nem történt. És az EU híres vezetői mit tesznek, mit tudnak tenni? Nyilatkoznak. És Amerika mit tud tenni? Nyilatkozik. Az orosz tankok pedig addig maradnak Grúziában, amíg Szaakasvili és a Soros Alapítvány ott van, és ha akarnak, kijönnek. Mi tudjuk, hogy mit jelent, amikor az orosz tankok ideiglenesen bevonulnak valahova. Ezért merem állítani, hogy világpolitikai fordulat van, és ez nem is jó nekünk, mert csak felgyorsítja azt a folyamatot, hogy az onnan elmenekülő, arról a tájékról elköltöző, de élni akaró zsidóság új hazára leljen, és ez nem lehet más, mint Magyarország. A Nyugat, bár üldözi az antiszemitizmust, most már nem fogad be többet, legföljebb Németországra lehet ilyeneket ráerőszakolni. Nem mennek Romániába, Moldáviába, ahol őshazájuk is volt, nem mennek Fehéroroszországba, Vilniusba és a többi nagy, volt zsidó városba, idejönnek Budapestre, a régi nagy, zsidó városba.

Ezek nem ellenséges szavak, tisztelt hölgyeim és uraim, ezek tények, melyekkel nekünk, ha életben akarunk maradni, szembe kell nézni. Bűnös mindenki, aki ezt a tényt eltakarja a

magyarság elől. Honnan tudja a nép, hogy erről van szó? A megszállás úgy folyik, hogy észrevétlen. Mindent a kormány csinál. Ezért kellett csalással és bődületes hazugságokkal 2002-ben visszahozni kormányra az MSZP-t és az SZDSZ-t, a kettőt együtt. Sikerült, de nem azért, hogy ők kerüljenek uralomra, és a szocializmus legyen úrrá Magyarországon, még csak nem is azért, hogy a liberalizmus, mert az sincs, hiszen Budapestet liberális vezetés vezeti. És van itt liberalizmus? Van itt szabadság? Hiszen a fúrópajzs is megáll a földben, annyira nincs liberalizmus.

Részben csalással, részben nemzetközi segítséggel sikerült ezt a kormányt, ezt a betelepítést előkészítő, és részben befejező kormányt a nyakunkba ültetni. És mit tett ez a kormány? A következőket tette, nem a magyarság érdekében, hanem az ellen. Eladósította a csillagokig Magyarországot. Leállított minden fejlődést, minden magyar munkát. A magyar ifjúság, a magyar értelmiség, a magyar munkás krémje ma menekül, ha teheti, az országból.

Előkészítették az átjátszást, teljessé tették a népbutítást, minden réteget arra kényszerítettek, egzisztenciális fogásokkal, az elbocsátás fenyegetésével, hogy hallgasson arról, ami történik, amit lát. Mindenkiből igyekeznek kioltani a szolidaritás érzését és a kezdeményezőkézséget. Egy nép kezdeményező, kemény ifjúság nélkül pusztán az élvezetek és a kábítószer hatása alatt tengődő ifjúsággal halálra van ítélve. Ők ezt pontosabban tudják, mint mi. Azért van, hogy amikor a Sziget Fesztivál ideje elkövetkezik, nincs olyan nap, már hetekkel előtte, hogy a Sziget Fesztivált, ahol mázsaszámra adják el a kábítószer és más mérgeket, ne reklámoznák.

Semminek, még a kommunista pártnak, még Gyurcsány Ferencnek sincs annyi reklámja, mint a nagy kábítószerüzletnek, a Sziget Fesztiválnak. Két év múlva nem lesz, vagy alig lesz fiatal magyar értelmiség, amelyik ellenállást tudna kifejezni. Még olyan egyszerű ellenállást sem, minthogy itt, néhány igen tehetséges fiatal szívből eljár néhány magyar táncot és megtiszteli vele a közönséget. Minden elvész, ha nem lesz ifjúságunk. Pusztán öregekből álló nemzetünk, nem jelent ellenállást. Katona kell, erős katona, nem álkatona, nem szájkatona, nem csak masírozó katona, fegyveres katona kell. A nemzetéhez hű, esküjét teljesítő katona. Ha mi kormányra kerülnénk, azonnal visszaállítanánk a katonakötelezettséget. Nem kényelmeskedő ifjúságra van szükség, amikor egy nemzet sorsa forog kockán, hanem erős kezű, bátor, edzett honvédekre. De nem Afganisztánban, nem Irakban és a világ különböző helyein, amelyekhez semmi közünk nincs.

Ezért, kedves testvéreim, ma a magyarság két lehetőség között választhat. Kérem, ezt jól értsétek meg, mert ezt felelősségem teljes súlyával mondom. Vagy a teljes megsemmisülés, a nemzetkénti megszűnés, feloldódás az idegenségben, idegen uralom alatt nyögés, hazája, földjének teljes elvesztése, vagy - és ezt hirdetem most - egy önmentő ellenállási mozgalom, egy forradalom. E kettő között lehet választani. Mit mondanak erre a hatalmon lévők és az idegenszívűek? Legyünk megértőek, békésen tűrjük a kommunistákat és az idegenszívűeket. Várjunk addig, amíg választások útján egy másik kormány kerül hatalomra. Igen, ez egy kicsi enyhületet talán hozna, azonban a választás, lezajlott egynéhány a rendszerváltás óta, nem hoz változást. Addig, amíg a nép liberálisok, idegenszívűek, kommunisták, zsidók és magyarok, álmagyarok között választhat és a kommunisták csalással és hazugsággal ugyanannyit érhetnek el, mint a másik oldal, mert az egész rendszer így van megsterilizálva, amíg a választás önmagában véve belül marad a rendszeren, a rendszert folytatja, csak árnyalatnyilag más kormányral, addig a választás nem hoz megoldást. Ezt legutóbb - és erre is kénytelen vagyok hivatkozni - a népszavazás bizonyította be mindenki számára, aki egy kicsit odafigyelt. A népszavazás, a három kérdésre adott igen válaszok elsőprő győzelmét hozta. 83,5%-kal 50%-on túli részvétel mellett a feltett kérdésekre az igen volt a válasz, és 17%-ot kaptak a

liberálisok. És mégis ezek vannak kormányon. Mert a magyarság nem volt képes a népszavazás eredményeit gyakorlatba, kormányváltásba, igazságba öltöztetni. Mert elfogadja, hogy ez nem érinti a választási eredményt, a kormány felhatalmazását. A népszavazás eredménye elsikkadt. Ugyanígy elsikkad, különösen, ha két év múlva tartják meg, és nem a nép követeli ki, a választás eredménye is, mert most ugyan kimutatják, hogy a Fidesz - aminek én örülök - óriási többséggel nyerné meg a választást, de ez semmi garanciát nem jelent arra, hogy 2010-ben is ugyanígy lesz, és akármilyen eredménnyel végződik is a választás, ezek addig, a hátralévő két évben elfoglalnak minden felelős posztot. Ha kell, átvedlenek. Netán még MIÉP-essé is. Ezeknek az átvedlés, a köpönyegforgatás csak annyi, mint más embernek a zokniváltás. Ráadásul mosatlan zoknit váltanak mosatlanra. Mióta van a szabadságról és a demokráciáról való sok üres fecsegés? Mióta állítják, hogy ez itt demokrácia? Mióta népszavazás volt, azóta erősödött fel a kiabálás. Ezért népmozgalom kell. Nehezen mondom ki a szót, amit már az imént kimondtam, forradalom, mert hiszen tudom, hogy kiknek beszélek, milyen szelleműeknek, de tudom azt is, mennyien vannak, akik nincsenek itt, akik meg vannak tévesztve és akik félnek az áldozattól, a pillanatnyi kényelem elvesztésétől, attól, hogy meg kell mozdulniok. Itt mutatkozik meg a Kádár-korszak szörnyű pusztítása, az öntudat és bátorság nélküli élet, az áldozatra való képtelenség, a teljes bezártság és a magárahagyottság érzésének következménye, itt mutatkozik meg az, hogy a magyarságban nincs előrelátás. Előrelátás nélkül, áldozat nélkül semmi sem lehetséges a történelemben. Ezt éppen a zsidóságtól kellene nekünk, magyaroknak megtanulnunk. Mennyit képesek áldozni saját vérükből a hatalomért és a pénzért? Hány pogromot provokálnak, hogy aztán el lehessen mondani, hogy kik szervezték a pogromot ellenük. Magam, aki sokat foglalkozom történelemmel, és igyekszem tanulni a kérdéseiből, látom ezt. De nálam sokkal jobban látta, akitől mindezt tanultam, Alekszandr Szolzsenyicin, aki éppen az elmúlt napokban hunyt el. Most tehát a következő teendőink vannak, mielőtt a nagy mozgalomra sor kerül: szeptemberben megindul az országgyűlési élet, és valószínűleg kísérletet tesz arra az MSZP és az SZDSZ, hogy a saját kebelükből Gyurcsány helyett új miniszterelnököt állítsanak. Ezzel akarják tovább húzni az időt. Innen hívom fel azokat, akiknek erre van eszközük, hogy ezt mindenképpen meg kell akadályozni, mert ez semmi más, csak szélhámosság, időhúzás és semmi sem fog változni, akárkit tesznek oda, mindegy, hogy kit. Ezt tanulja meg a magyarság: akit az ellenfél állít fel, azt meg se kell nézni, meg se kell forgatni, kapásból, helyből, nem akarok durva szavakat használni, hogy mit kellene csinálni. Nincs belső utánpótlás. Ez nem lesz nekik olyan könnyű, tehát van alkalom, hogy a parlamenti ellenzék ezt a helyzetet kihasználja és rájuk rontson. De a társadalomnak is támogatnia kell ezt, akárkit tesznek esetleg ideiglenesen oda, legyen ugyanaz a sorsa, csak még harsányabban és keményebben, takarodj, mint Gyurcsányé. A következő lépés, amelyet politikailag még az ősszel meg kell tenni, és ez akármilyen kicsi is az említett párt, még fontosabb, mint az előző: az SZDSZ-t le kell leplezni. Minden tüzet az SZDSZ-re kell fordítani. Legyen végre elég, hogy a Parlamentben komáznak vele és szóba állnak velük. Ez a világ legnagyobb szélhámossága. Az SZDSZ az MSZP része, az MSZP az SZDSZ része. Már évekket ezelőtt elmondtam, hogy ezek egypetéjű ikrek. És most az egyik egypetéjű iker kiválik a koalícióból, de mindent megszavaz, amit a kormány akar, és a költségvetést is meg fogja szavazni. Ha hagyják, húzza az időt, felveszi a rengeteg pénzt és elhelyezi a kádereit, ahelyett, hogy elbocsátaná őket. Ezért a költségvetés elfogadását meg kell akadályozni és a magyar társadalomnak is meg kell követelni lapjaitól, orgánumaitól, hogy minden tüzet erre a korszakalkotó szélhámosságra kell irányítani, amit SZDSZ-nek nevezünk. Lehet Gyurcsány, takarodj!-t mondani, de anélkül, hogy SZDSZ, takarodj!, ne mondja ki ezután

senki.

Ez Szent István üzenete, és ehhez még a mai kor parancsa szerint kénytelen vagyok elmondani a legnehezebb tételt is. Az ellenállást meg kell szervezni. Hány éve már, hogy hirdetem ezt innen! Az ellenállás magától nem szerveződik meg. Hazugság azt mondani, hogy majd a gázáremelés, az anyagi elégedetlenség kiváltja az ellenállási mozgalmat. A magyarságból soha. A magyarság emiatt még nem fogott fegyvert. Senki, még Dózsa György sem, aki számtalan nemesi portát felgyújtatott és jobbágjai éheztek. Ő is keresztes hadjáratba vonult és egy új hatalmat akart megszervezni. Az ellenállás magától nem szerveződik meg. A nemzet legjobb erőinek, értelmiségének, pártjainak, függetlenül attól, hogy országgyűlési pártok vagy sem, minden békepárti papolást abba kell hagyni, és meg kell szervezi szakszervezetekkel, civil szervezetekkel, egyházakkal együtt az ellenállást. Véget kell vetni az egymásra mutogatásnak, én nem tehetek semmit, csináld te. Mindenki tehet valamit. Nincs olyan kis porszem ember, aki nem tehet semmit. És amíg egymásra mutogatunk, addig az ellenség szerveződik. Mindenki. Mert különben az következik, amit beszédem elején felvázoltam, elveszünk. Létre kell hozni önvédelmi fórumokat. Pontosan meg kell beszélni, hogy mit akarunk és hogyan tegyük. Ne legyen senki, aki fél. Mindent nyilvánosan kell csinálni. Nem félni. Így beszélni, ahogy én most beszélek. Minden köntörfalazás nélkül. Mert ha titkosan csináljuk, akkor alkalmat adunk nekik arra, hogy valaki eláruljon bennünket. Engem nem árul el senki, mert én így beszélek, ahogy most. Sok népi kezdeményezéssel, községi, városi, kerületi pártokkal és civil szervezetekkel együttes önvédelmi fórumot kell szervezni, amely pontosan rögzíti a nagy nemzeti megmozdulás napját, napjait, amikor sarokba szorítjuk a kormányt. Nem vért akarunk, hanem igazságot. Ki kell tűzni a magyar megmaradás napját. Ennek természetesen október 23-a kívánczik, és nekünk erre kell összpontosítanunk. De ha a nemzeti tanácskozás úgy dönt, hogy van alkalmasabb időpont, akkor legyen úgy. A küzdelemnek addig kell tartania, amíg a kormány össze nem roppan és el nem takarodik. A főbb követelések a következők, ezeket már Lakiteleken is lerögzítettük, most is lerögzítem: alkotmányozó nemzetgyűlés, új alkotmány, a földkérdés megoldása, idegen nem szerezhet földet semmilyen formában Magyarországon. A magyar kultúra jogaiba való visszahelyezése és a népbutítás megszüntetése, családtámogatás, a magyar népességfogyás megállításának kormánypolitikai és nemzetpolitikai elsőbbsége. Védekeznünk kell a kipusztulás ellen. A ránk váró nehézségek zöme abból származik, hogy vészesen fogyatkozunk és öregszenek. Ez nem mehet tovább. Ezt matematikailag és fizikailag sem lehet azonnal megállítani, de az első lépéseket már most meg kell tenni. Ennek a forradalomnak - nem muszáj, hogy az legyen, hiszen, ha megadják magukat, nem lesz forradalom - csak az a feltétele, hogy a győzelemig kell tartania. Nincs meghátrálás, nincs visszavonulás, nincs alku, nincs paktum, mint a rendszerváltáskor. Vagy megszokik, vagy megszökik. Ha megkérdeztek, a biztos siker reményében ajánlom ezt a magyar megmaradás napját és ezt a nemzeti mozgalmat, vagy sem, becsületesen azt mondom, nem, nem tudom. Veszíthetünk is, de ennél biztosabban tudom, hogy ha nem teszünk semmit, biztosan elpusztulunk. Eközött kell választani. Mindehhez jogunk van, mint ahogy az élethez is. Ha nem kezdjük el, az akadémikusok, a püspökök, a főorvosok, a professzorok elkezdhetnek jelentkezni a zsidó lakóparkok irodáiban portásnak és felszolgálónak. Magyarok! Nehéz szívvel mondtam ezt el, tudom, hogy milyen súlyos szavak ezek. Ezt egy kenyere javát megevett idős férfi mondta nektek, egy író, nem egy pártelnök, a legjobb belátásával, egész élete tapasztalatával, mert mást nem mondhatott. Segítetek magatokon, mert az Isten is csak akkor tud rajtatok segíteni.

2008. Szent István napján Csurka István ünnepi beszéde a Hősök terén

Írta: Administrator

2008. augusztus 25. hétfő, 11:00 - Módosítás: 2008. szeptember 02. kedd, 06:33

Csurka István